

Risbe našega življenja

Risbe našega življenja

Dutovlje, maj-junij 2018

LEPE STVARI

Svet je lep.

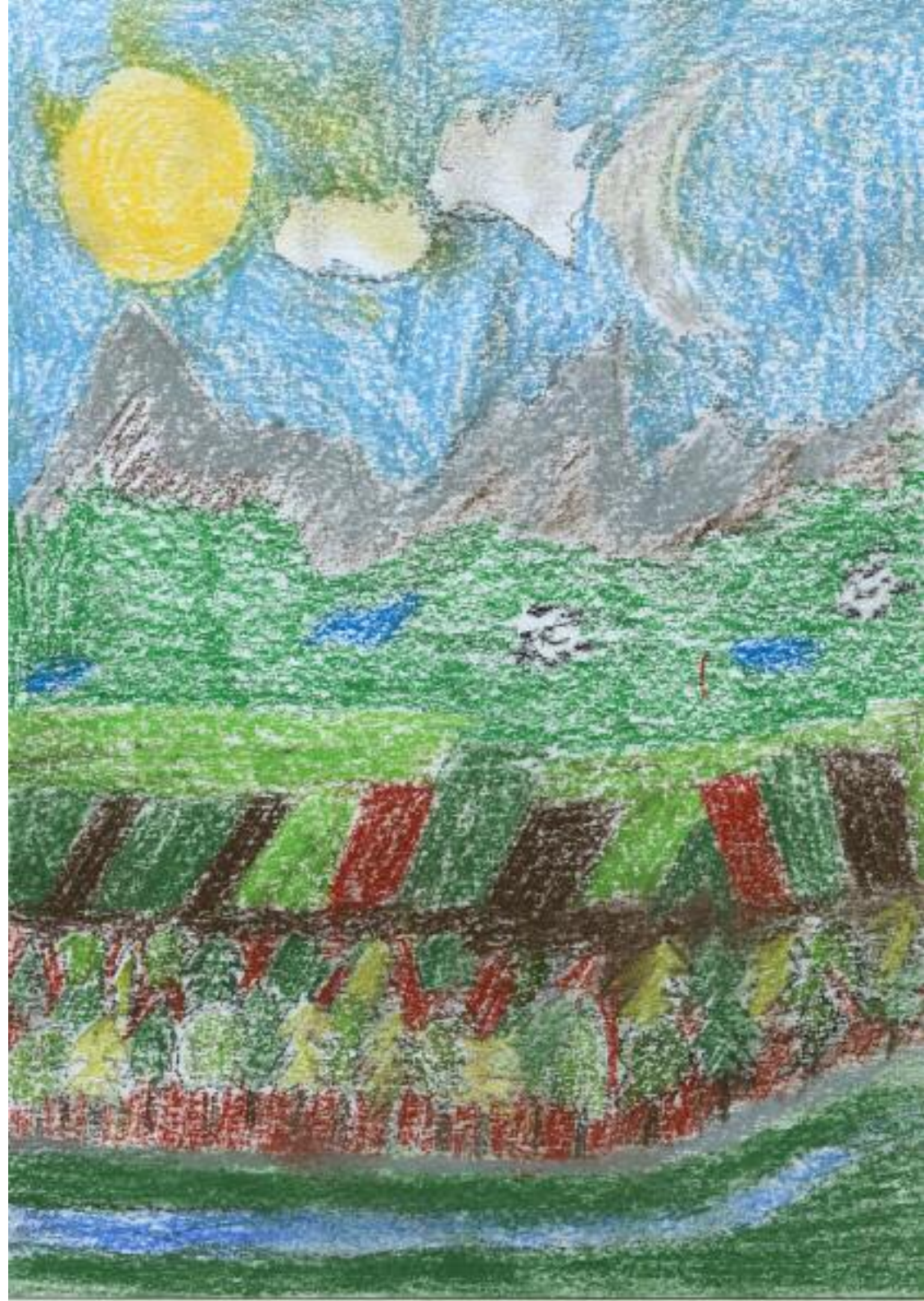
Neskončno.

Kako veliko podob je, ki nas celo zmedejo.

Saj ni res, pa je. Celotna slika je magična.

In nas drži. Pripravljene na marsikaj.

Iztok Šefran

Okoli mene se ovija morska trava, ki je mnogi ne marajo.
Jaz pa nanjo gledam, kot da je zelišče. Ljubim morje in upam,
da tudi ono mene.

Nuška Piterle

MIDVA

Hodiva pod krošnjami lip. Dan je sončen,
jesen zlatorumena. Občudujem drevored.
Drživa se za roke, nič si ne poveva,
samo čutiva, da je lepo.

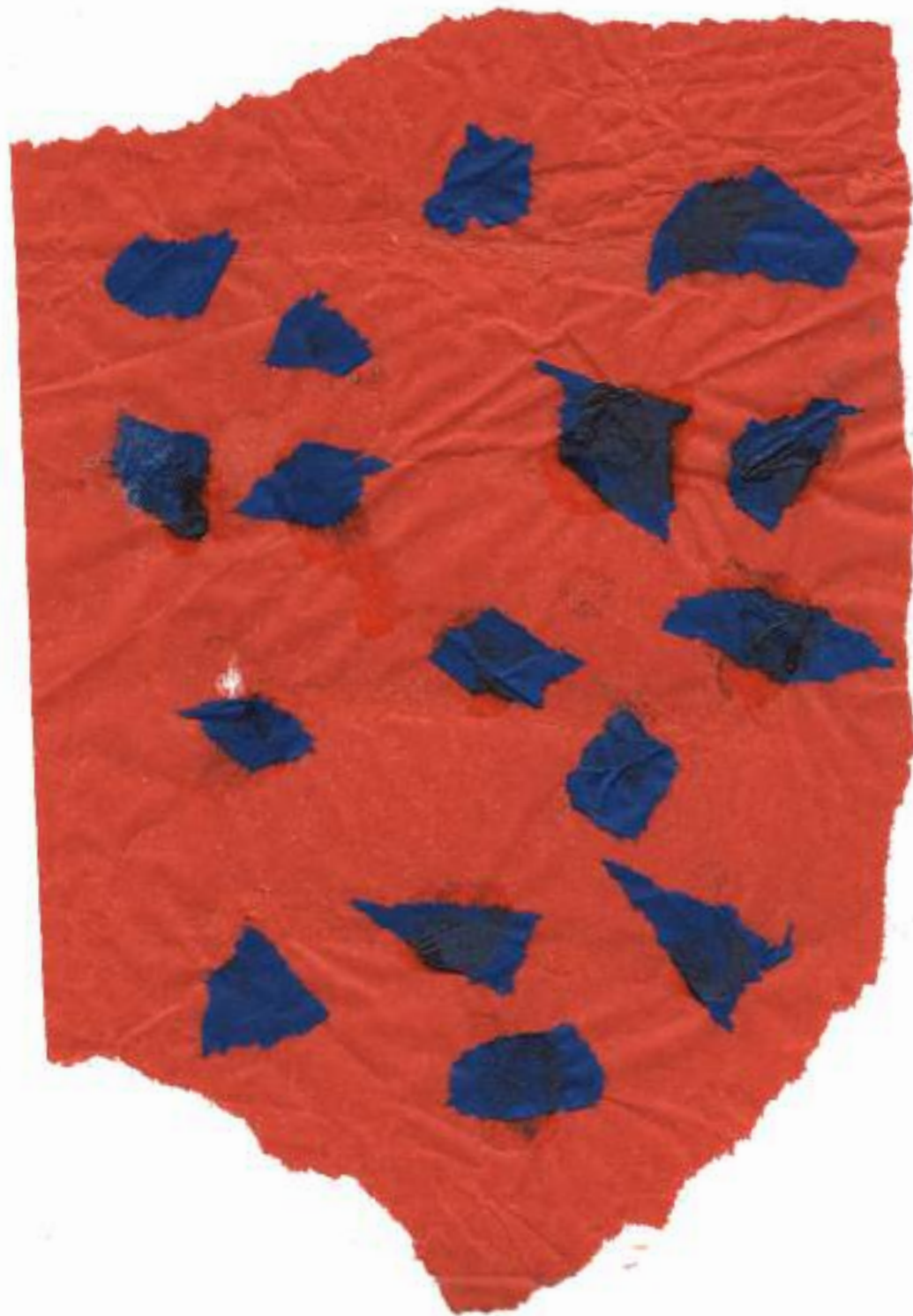
Tamara Radovanovič

Sestri
Tini Možina!

POGLED SKOZI OKNO

Božič je in iz neba padajo kosmiči snega. Rumena svetloba ozarja zemljo. Stojim pred oknom, gledam otroke, ki gredo k polnočnici. Mraz na steklu riše ledene rože. Naj grem z njimi? Jočem. Ne pustijo me starši, toda tudi sam nočem iti. Krokodilje solze mi tečejo po licih. Nočem z njimi, ker je oče član zveze komunistov. Mati me žali. Pravi mi, *ti houdre*. Usedem se k očetu, ki posluša radio. Vrti se pesem *Oprosti mi pape*. Nato se igram z mlajšo, rdečelaso sestrico. Sestavlja lego kocke. Zopet stopim do okna. Še vedno sneži. Sosed pluži sneg. Na božič, še na ta praznik se prepirata. Jočem. Uležem se na kavč in pogledujem skozi drugo okno, kjer se vse blešči. Božič je ...

Miran Možina

SENE NI NAHOD

Goltam po prasni poti skozi nasad divjega kostanja.
Kiham in smrkam, jokam ... Zares je vroče, hudiča.
Kot maja v Tennesseeju. Daje me zahrbtna bolezen.
Uležem se pod kostanj, jaz uboga para, zaduši me astma.

Miran Možina

M. H. 1999
DIŠI

SCOTT BULLAR

ŠVEDSKE MESNE

KROGICE

POBEG

S sošolko sva pobegnili od doma. Bežali sva do Kopra, kjer sva čakali na ladjo, ki bi naju peljala v Ameriko. Našli so naju policisti in odpeljali na postajo. Zaslišali so naju. Potovanje se je končalo.

Tina Dolenc

MATEMATIKA V SEDMIH DNEH

Prvi dan sem se učila matematiko.

Drugi dan sem to, kar sem se naučila, spravila na papir.

Tretji dan sem ta papir končno oddala profesorici.

Četrty dan je profesorica prebrala, kar sem napisala na papir.

Peti dan mi je razložila, kar sem naredila narobe.

Šesti dan sem videla, kako me je ocenila.

Sedmi dan sem oceno povedala mami.

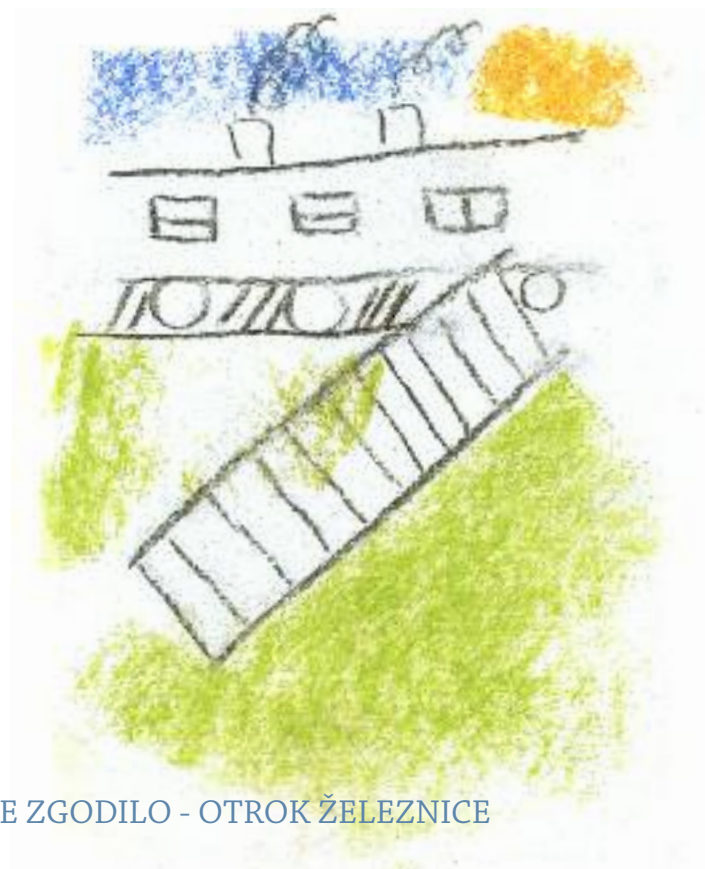
SREČEN DAN

Moj najsrečnejši dan v življenju je bil, ko sem lahko sosedovega fantka vozila v vozičku. Imela sem tudi prijatelja, s katerim sem se igrala človek ne jezi se. Bila sva žalostna, ker nisva imela bratca ali sestrice. Jaz pa sem se počutila nesrečno tudi zato, ker nisem imela ob sebi očeta. Bila sem nezakonska. Svojo mamo pa sem imela zelo rada, čeprav se danes sprašujem, zakaj sem bila včasih do nje nepravilna.

Emma Ferenc

Emma Ferenc

KAJ SE JE ZGODILO - OTROK ŽELEZNICE

Mama, ki me je nosila pod srcem, se je odpravila v poročnišnico. Potovala je z vlakom. Ampak meni se je mudilo na svet. Uboga mama je dobila popadke na vlaku. Vlak se je ustavil, mamu pa so pospremili v hiško, kjer so stanovali železničarji. Tu sem privekala na svet. Pripeljala se je babica in mami brala imena s koledarja. »Pa naj bo Ema,« je rekla mama po množici imen. Hvaležna sem ji, ker mi je izbrala tako lepo ime. Ponosna sem nanj. Kot sem hitela na svet, se mi še vedno mudi.

Ema Ferenc

NOVO LETO

Darila, zavita v bleščeč papir, čakajo pod novoletno jelko,
da razveselijo ljudi. V enem od njih je skrita punčka,
ki zapira oči. Zame. Stara sem pet let.

Darja Zdolšek

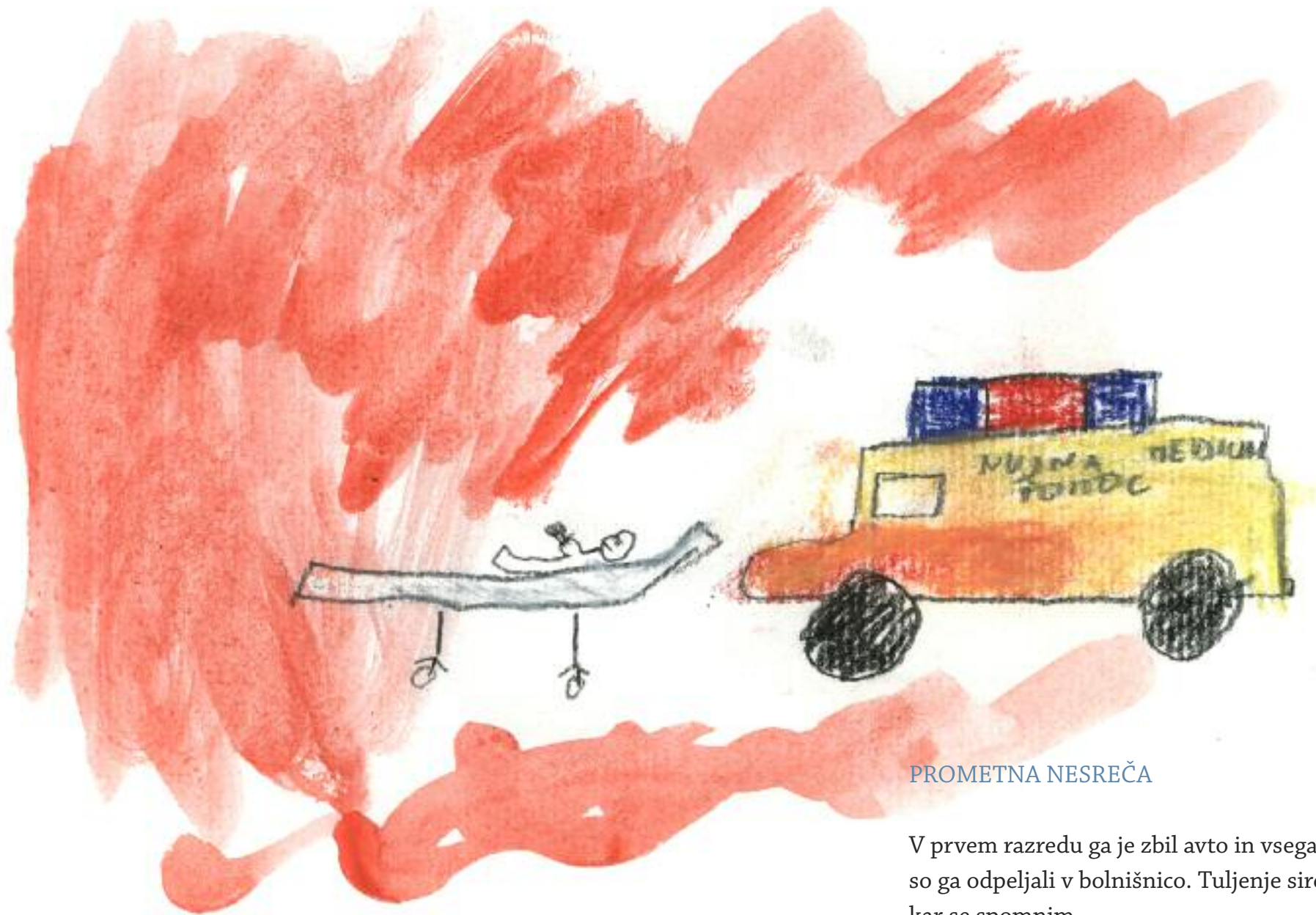

KJE SEM

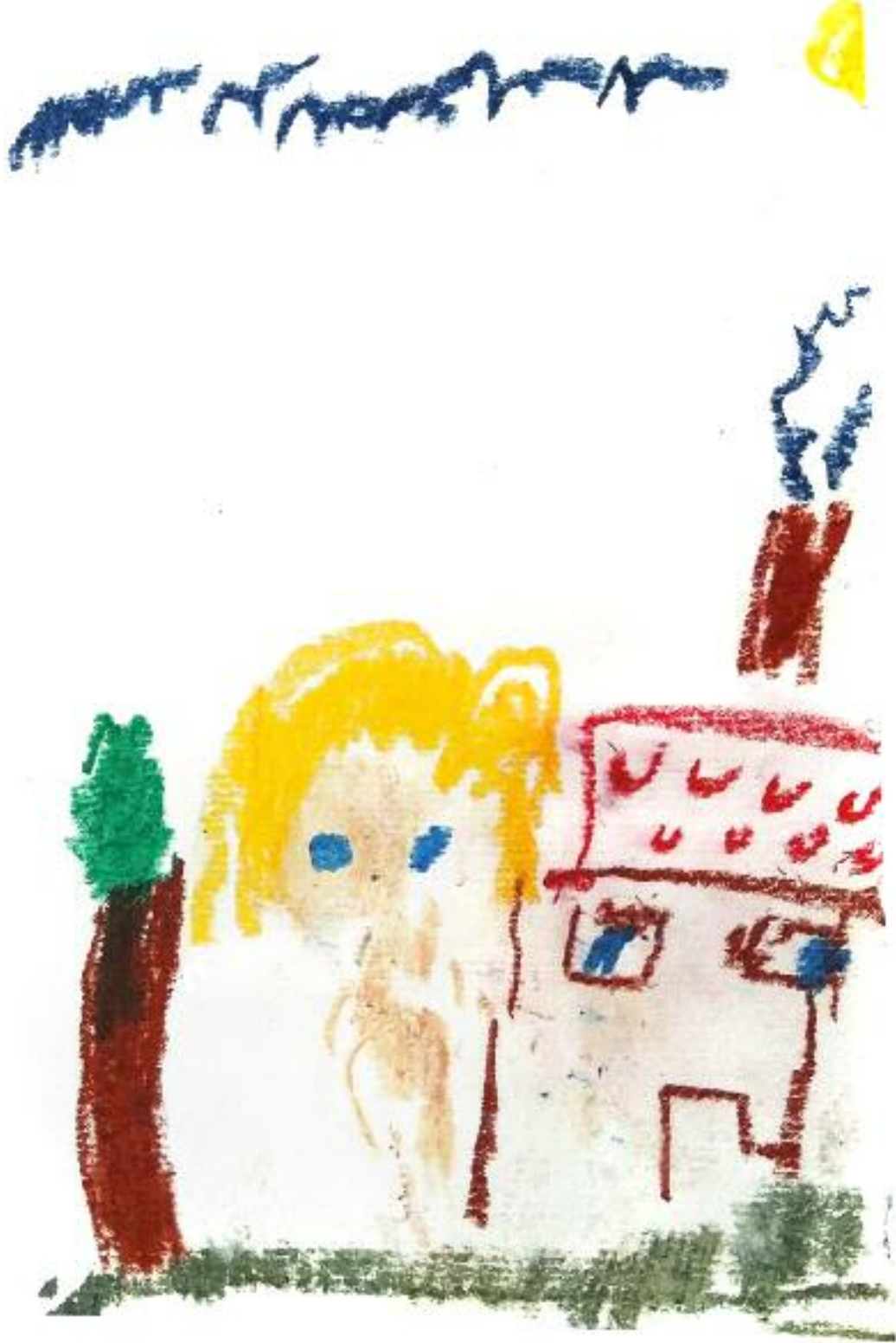
Vedno mi pišejo za novo leto, na božič, celo za rojstni dan. Že dolgo ga nisem praznovala, ker mi je sedemnajstega junija, na moj rojstni dan, umrla mama. Napisala bom knjigo, ob kateri se bodo vsi smejali.

PROMETNA NESREČA

V prvem razredu ga je zbil avto in vsega krvavega so ga odpeljali v bolnišnico. Tuljenje siren – to je vse, kar se spomnim.

Tina Dolenc

V tretji razred osnovne šole hodim. S table prepisujem besedilo. Učiteljica začne kričati. Ne razumem, zakaj. Prestraši me. Saj vendar nihče ne umira. Moj sošolec krvavi. Ima hemofilijo. Hitro ga odpelje iz razreda.

Nuška Pitterle

Vročje je. Poletje je na vrhuncu. Sedim med rožami v kratkih hlačah. Mamina prijateljica me navdušeno fotografira. Smejim se, čeprav sem v skrbeh zaradi sosedov, kajti na njihovem vrtu sem. Kljub temu pa dobim lepo fotografijo v spomin.

Tamara Radovanovič

ČESA SE BOJI MOJA BABICA

Živeli smo vsi skupaj: mamini starši, klicala sem ju nona in ati, ker ati ni hotel biti stari, ter Metka in Pero. To sta bila moja starša. Imeli smo tudi mačka, v katerega smo bili vsi zaljubljeni. In ta naš ljubljencek je bil pogosto zelo navihan, kot se za mačka tudi spodobi. Bil je lovec. Nekega dne nam je prinesel darilo, martinčka. Nona se je zelo prestrašila. Maček pa ves ponosen na svoj plen. Vzela sem smetišnico in prestrašenega martinčka nesla na balkon. In maček je seveda takoj stekel za njim.

Tamara Radovanovič

BAM
BAM

KAJ SE JE ZGODILO

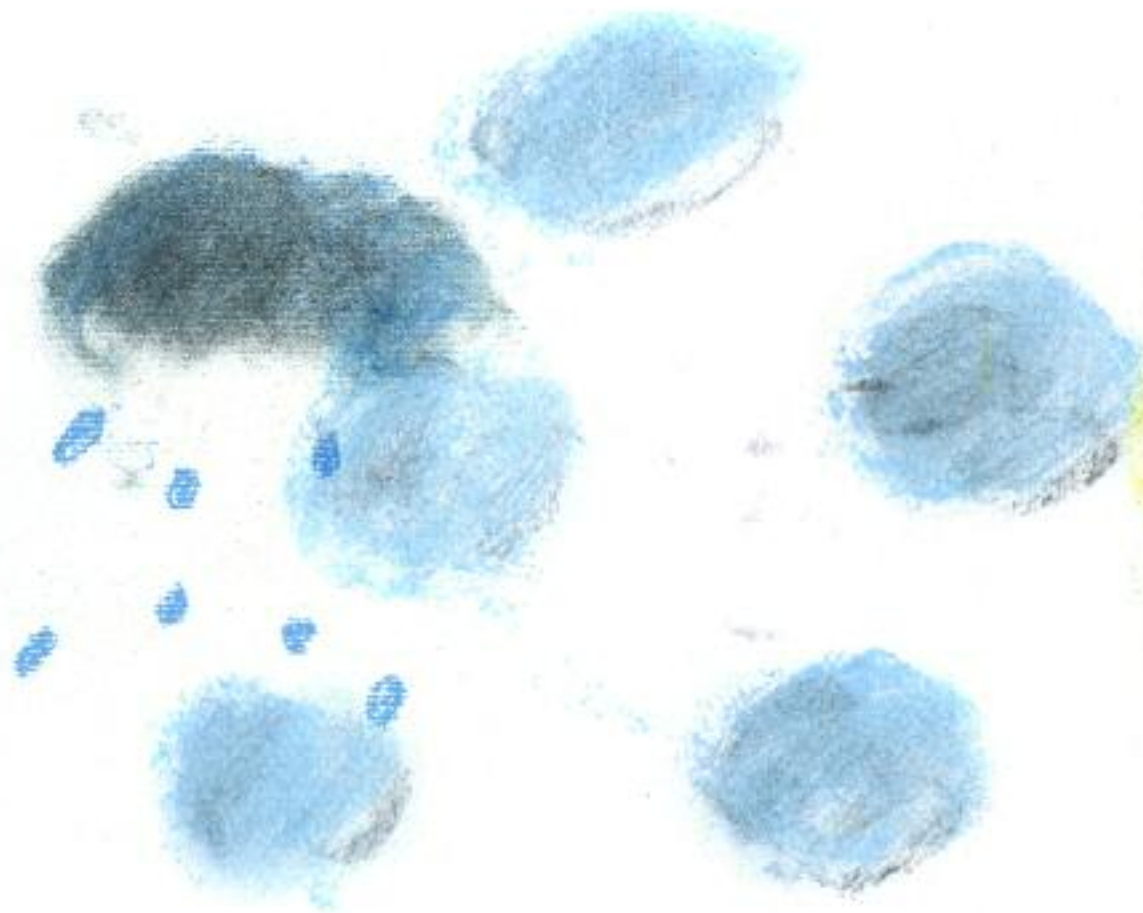
Bam, bam. To je prva stvar, kot se spomnim. Pa mi ni dano ukvarjati se s tem. Obrnem se v postelji, pes zalaja. Nato brnenje zvonca. Še vedno dremam. Potem rožljanje ključavnice. A ne, ne motite me. Čez petnajst minut v sobo vstopita policist in policista. Kaj pa je, vprašam. Zakaj se ne javite, pravi policist. Mami niste odprli vrat. Zaspan sem, odvrnem. Je vse v redu z vami? me skoraj zaslišuje. Koliko pa je ura? hočem vedeti. Enajst je, gospod. Oh, še sem utrujen, me lahko pustite pri miru?

Poklepetam še z mamo in peljem psa na sprehod. Pa se začne ta dan.

ŠTETJE DEŽNIH KAPLJIC

Hladno je bilo. Zunaj je padal dež. Nisem vedela, kaj bi počela. Odpravila sem se ven. Iznenada sem se ustavila, saj nisem vedela, kam iti. Tam je bila klopca. Torej sem sedla in začela šteti dežne kaplje. Veliko jih je bilo. Nato sem zaslišala telefon. Vprašala sem se, kdo bi me zdaj potreboval. Pogledala sem na telefon in opazila, da me kliče moj fant.

Povedala sem mu, kaj počnem. Ničesar ni rekel. Tiho sva bila. Nato me je vprašal, če bi prišla k njemu, da bi šla na sprehod ob obali, kjer je bilo vreme jasno. Nisem vedela, kaj naj naredim. Rekla sem mu, naj malo počaka. Odložila sem telefon in sedla na klopcu ter spet štela dežne kapljice. Vse manj jih je bilo. Skoraj je prenehalo deževati in odpravila sem se k fantu. Ko sem prispela, ni več deževalo. Nebo je bilo jasno. Prijela sem ga okrog pasu in odšla sva k morju. Otoplilo se je.

Tina Dolenc

PRINC ZA EN VEČER

Bili smo na morju – naš razred. Maturantski izlet pač mora biti nekaj posebnega. Jezilo me je, ker so nekatere sošolke kar naprej prepevale pesmi v istrskem narečju. Kar naprej ene in iste pesmi. V razredu smo bile sama dekleta. Takrat sem še veliko sanjarila. Najbrž o princu na belem konju. Nekega večera smo se odpravile v diskoteko. Vse se mi je zdelo magično. Bila sem kot v oblakih. Oblečeno sem imela obleko, ki sem jo vzela mami. Tisti večer sem srečala Antuna. Plesala sva in se pogovarjala. Ta večer je bil res nekaj posebnega. Antuna pa nisem nikoli več srečala.

Tamara Radovanovič

KAMNIK PRI ŠUTNI (SLAŠČIČARNA)

S Klavdijo, Sašo in Marjano gremo na sladoled v gostilno Šutna. Izberemo sladoled raznih okusov. Ližem jagodo, Klavdija stracatelo, Saša limono. Pride natakarica in plačam račun. Zadovoljna odidem.

SPREHOD

Ponedeljek, sončen dan je. S prostovoljcem greva na sprehod po Dutovljah, kjer sem trenutno nastanjena. V bližini je soseda tako zatopljena v svoje delo, da naju niti ne opazi. Prečkava železniške tire. Skoraj me kap od strahu, ko ugotovim, da bi naju lahko povozil vlak.

Nuška Piterle

